

ZÁKON SMEČKY

PSÍ BĚSNĚNÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky

Psí běsnění

Vyšlo také v tištěné verzi

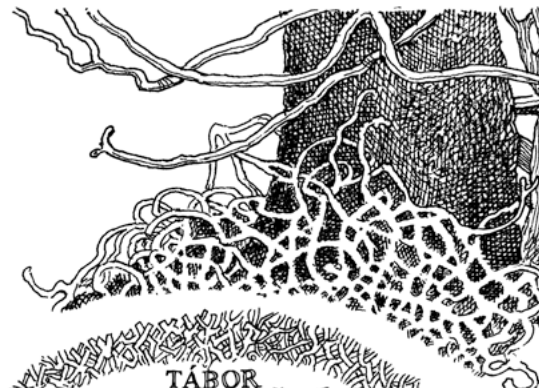
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

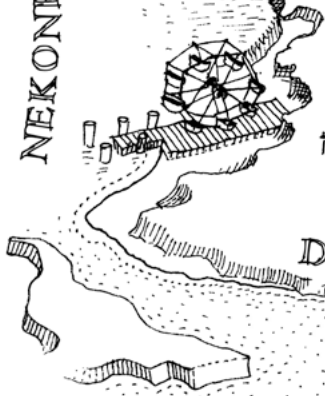
Erin Hunterová
Zákon smečky – Psí běsnění – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

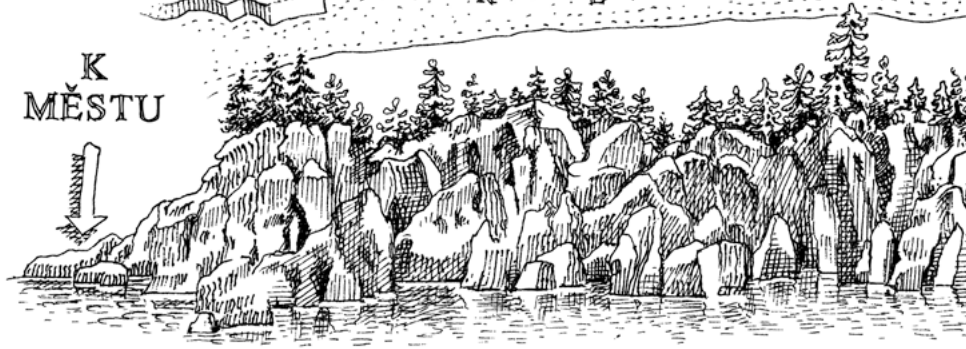

NEKONEČNÉ JEZERO

Ř E K A

K
MĚSTU

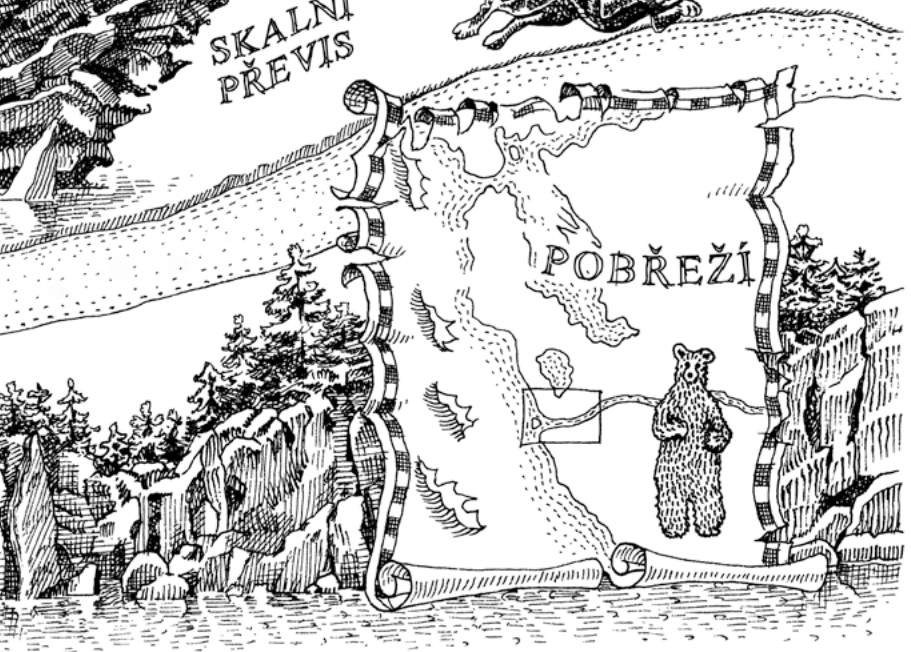
PAJDŮV LES

JESKYNĚ OBŘÍHO KOŽICHU
A SPADLÝ STROM

SKALNÍ
PŘEVIS

POBŘEŽÍ

ZÁKON SMEČKY

PSÍ BĚSNĚNÍ

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložil Matěj Čuchna

Copyright © 2015 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Matěj Čuchna, 2016

Jacket art © Frank Riccio, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-04389-0

ISBN e-knihy 978-80-00-04434-7

Se zvláštním poděkováním Inbali Iserlesové

Pro Noaha Alexandera

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

VODÍTKOVÍ PSI

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí, Štístkova sestra (kříženec šeltie a retrívra)

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem (kříženec westíka a Jacka Russela)

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes (border kolie)

Marta – velká fena s hustou černou srstí a velkou hlavou (novofunlandanka)

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří (kříženec německého ovčáka a čau čau)

Sluníčko – malá dlouhosrstá bílá fenka (maltézáček)

DIVOCÍ PSI (podle postavení ve smečce)

Alfa – obrovský poloviční vlk s šedobílou srstí a žlutýma očima

Beta – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

LOVCI

Bouřlivák – velký chundelatý hnědosrstý pes s dlouhýma ušima

Štístko – zlatobílý pes s hustou srstí

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Spring – světlehnědá lovecká fena s černými skvrnami

HLÍDKOVÍ PSI

Luna – černobílá farmářská fena (matka černobílého štěněte Ne-
posedy a černého štěněte Tulačky)

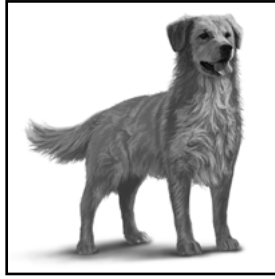
Střela – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlap-
kou

Kňoura – malý pes podivného tvaru s drobnýma ušima a zvrás-
něným obličejem

PSI SAMOTÁŘI

Starý Hunter – velký podsaditý pes s tupým čumákem

ÚVOD

Štístko se s trhnutím probudil a vyskočil na nohy. Po hřbetu mu přejela vlna strachu a sevřelo se mu hrdlo. Zatočila se mu hlava a toužil se rozběhnout pryč, ale nemohl. Pohledem přejel po kovových mřížích, které mu stály v cestě.

Ve vzduchu visel pach dalších psů a bylo slyšet jejich vyděšené štěkání a kňučení. Štístko se zmateně oklepal. Tohle místo mu bylo povědomé...

Dům pastí!

Jak se tu mohl znovu ocitnout? Otočil se směrem k nejbližší kleci, zuřivě začenichal a hledal Hvězdu. Okamžitě ucítil její uklidňující přátelský pach a vousy se mu zachvěly.

„Hvězdo? Hvězdo, něco se blíží. Něco špatného.“

„Já vím, taky to cítím! Co se děje?“ štěkla Hvězda a v jejím hlase zazněla panika.

Štístko se vrhl předními packami proti drátěné síti ve dvířkách klece, ale ani to s ní nehmulo. Z klecí stojících podél zdi se ozvalo mnohohlasné kňučení. Bylo to úplně stejné jako předtím – všichni byli v pasti.

„Hvězdo!“ štěkl. „Už se to zase děje! Velké zavrčení je zpátky! Cítíš to?“

Slyšel, jak se Hvězda hybe ve své kleci a jak se tiskne ke kovové zdi, která je oddělovala. „Ale to už bylo, Štístko,“ kníkla. „Už se to stalo. Nemůže se to stát znovu.“

Navzdory zděšení ve Hvězdině hlase ho její slova uklidnila. Hvězda má pravdu, Velké zavrčení už bylo a my jsme ho přežili. Tentokrát se nemusíme bát – je to jen zlá vzpomínka.

Země se začala třást a odněkud shora se ozvalo praskání a syčení trhajícího se tvrdého kamene. Ostatní psi začali vyděšeně výt a pach jejich strachu se téměř nedal vydržet.

Štístko je přehlušil hlasitým zaštěkáním. „Máš pravdu, Hvězdo! Už se to stalo a nemůže se to stát podruhé!“ Hlas se mu chvěl nejistotou. „A i kdyby ano, tak jsme naposled unikli! Přežili jsme!“

Ozvalo se další zapraskání a ze stropu se začal sypat prach. Téměř oslepený Štístko zuřivě zamrkal, aby ho dostal z očí.

„Tohle je ale jiné než předtím,“ zakňučela Hvězda.

Štístkovi se sevřelo hrdlo a svěsil ocas. Závodní fena měla pravdu. Pokaždé když se mu zdálo o Velkém zavrčení, tak si byl jistý, že přežijí. Ale tentokrát...

Neměl čas dokončit svou myšlenku. Země se začala mohutně otřásat, Štístko ztratil rovnováhu a s hlasitým zaduněním dopadl na podlahu klece. Slyšel zaskřípání trhaného kovu a tříštící se čirý kámen. Klece na protější straně místnosti se začaly uvolňovat a za zděšeného vytí uvězněných psů padaly a tříštily se o rozbitou podlahu. Skrz oblaka prachu Štístko viděl, jak jedna klec dopadla na druhou a rozdrtila psy uvnitř. S vytřeštěnými očima se vyhrabal na nohy. I jeho klec se začala chvět a pohybovat.

„Štístko! Pomoz mi!“ zaštěkala Hvězda a škrábala na dvířka své klece.

Štístko se přesunul ke svým dvířkám a prostrčil tlapku skrz drátěnou síť. „Už jdu!“ ujistil Hvězdu, ale když se snažil povolit mřížku, přepadly ho pochyby. Část Domu pastí už se touhle dobou měla zhroutit, shodit na zem Hvězdinu klec, tím ji otevřít a zároveň strhnout roh sítě na Štístkově kleci. Díky tomu tehdy dokázali uniknout. Tentokrát to bylo jiné.

Země se zmítala v děsivých otřesech a směs praskání, trhání, tříštění a štěkání byla ohlušující. Štístkova klec sebou trhla, popojela dopředu a s příštím záchvěvem se zřítila dolů na podlahu z tvrdého kamene. Klec dopadla vzhůru nohama a Štístko ucítil ochromující bolest v zádech a hlasitě zavyl. Myslel jsem, že tohle je sen! projelo mu hlavou. Ve snu bych neměl cítit bolest! Zmýlil se snad? Je to skutečné?

S bolestnou grimasou vstal a připravil se utíkat, jakmile to bude možné. Ze stropu padaly kusy tvrdého kamene a bubnovaly o potlučenou klec. Štístko se posunul a natáhl tlapku, aby mohl vystřelit z klece.

Jenže dvířka klece se neotevřela.

Štístko mžoural skrz kotouče prachu, dokud nenašel Hvězdu. Zúřivě vrážela tlapkami do stěn své klece. Byli od sebe jen kousek, ale přesto oddělení dráty a popadanými kusy stropu. Pohled jejich tmavých očí se potkal s jeho. Hvězda zaklonila hlavu a žalostně zavyla. „Takhle to nebylo! My jsme z Domu pastí utekli! Máme se odtud dostat!“

„Dostali jsme se odtud!“ zaštěkal. „A dostaneme se odtud i tentokrát!“ Vší silou se vrhl proti dvířkám, odhodlaný nepolevit, dokud

je neotevře. Uslyšel, jak mu zaskřípalo pod tlapkami, a pocítil vlnu nadšení. Díky Nebeským psům, zašeptal v duchu.

Potom začal praskat strop a Štístko se zaraženě stáhl. Zdi se nebezpečně otřásaly a samotná klec se chvěla jako list ve větru. Potom se ozval ohlušující zvuk trhajícího se tvrdého kamene a celý svět se zhroutil.

KAPITOLA PRVNÍ

Štístko prudce otevřel oči a z hrdla se mu vydralo zděšené zakňučení. Potom popadl dech a nastražil uši. Zvuky hroutícího se Domu pastí a zděšených psů byly pryč.

Byl to sen... a my jsme to přežili!

Zhluboka se nadechl a cítil, jak se mu po těle rozlévá úleva. Noc byla tichá a chladná. Vchodem do doupěte viděl, jak ledový vítr pohybuje holými větvemi stromů, které byly rozesety po území Divoké smečky. Viděl travnatý svah vedoucí na vrchol útesu, kde se společně se záchrannou skupinou vynořil z tunelu a znovu se shledal se smečkou, když se předtím neúspěšně pokusili zachránit Bouřliváka. Hvězda rozhodla, že zůstane tady, navzdory nebezpečí, které jim hrozilo – už vyplývali příliš mnoho sil nekonečným hledáním bezpečnějšího teritoria.

Štístko se otočil ke Hvězdě, Alfě smečky a své nové družce. Závodní fena spala stočená do klubíčka a přitisknutá ke Štístkovu boku. Její hrudník se pomalu zvedal a klesal, něžně pochrupovala a její běžový čenich sebou občas zacukal. Dotyk jejího teplého

těla byl uklidňující a Štístko pocítil takový příval náklonnosti, až ho zašimralo ve vousech. Jemně jí olízl nos. Hvězda začichala, ale neprobudila se.

Štístko vstal, protáhl se a rozhlédl se po doupěti, krytém prostorem se stěnami z keřů a stropem z břecťanu. Bylo to nejlepší doupě na celém území a dříve v něm přebýval předchozí Alfa. Štístko se otrásl odporem, když si na polovičního vlka vzpomněl. *Zrádce! Spřáhl se s Blade a hlídacími psy!*

Vyšel z doupěte na ojíněnou trávu, která křupala pod tlapkami. Od Nekonečného jezera se hnal ledový vítr. Stromy na svahu před ním částečně chránily, ale Štístko se přesto zachvěl zimou a cítil, jak mu vítr čechrá kožich. Obloha byla černá a hvězdy ho pozorovaly svýma třpytivýma očima. Štístko opatrně našlapoval mezi psy spícími pod keři. Ne všichni chtěli zůstat na tomto území na útesu, tak blízko opuštěnému městu dlouhých pacek, ve kterém se utábořili hlídací psi. Hvězda si však stála za svým. Mohli vyrážet do kopců na lovecké výpravy za vzácnou kořistí, ale jinak zůstávali na místě. Být neustále na cestě bylo vyčerpávající. Potřebovali tábor a území, které by mohli bránit – místo, které mohli nazývat domovem.

Nikdo se proti jejímu rozhodnutí nepostavil.

Štístko tu chtěl také zůstat... ale měl pro to jiné důvody.

Obešel spící psy a jeho pohled se zastavil u Bouře. Její spící tělo sebou slabě trhlo a cukající horní pysk odhaloval dlouhý bílý tesák. Pod hladkým kožichem se jí stahovaly svaly – dokonce i ve spánku vypadala nebezpečně. Štístko se zastavil, stočil uši dozadu a přemítal nad tím, co se jí může zdát, že je tak napjatá. Určitě to nemohlo být Velké zavrčení – když k němu došlo, nebyla ještě na světě.

Bouře tiše zavrčela a Štístko nervózně přešlápl z tlapy na tlapu. Zdá se jí snad o krvavém souboji s jejím bratrem Tesákem? Od jejich střetu uplynula skoro celá jedna pouť Měsíční psice a Bouřiny ošklivé rány už se téměř zahojily. Krvavý rituál hlídacích psů nazvaný Zkouška hněvem vyžadoval, aby jeden pes zabil druhého, ale oba sourozenci ho přežili – Bouře prokázala velkou vypěstlost a sebeovládání a ušetřila svého bratra navzdory jeho zuřivým útokům. Štístko si vzpomněl na její věrnost a houževnatost, a pocítil příval pýchy.

Bouře sebou náhle trhla, vyskočila na nohy a se široce otevřenými očima se rozhlížela na všechny strany, jako by hledala nepřítel skrytého ve tmě. Potom si všimla Štístka, zavrčela ocasem a posadila se.

Štístko k ní došel a jemně přitiskl svůj čenich k jejímu. „Jak ti je?“

Bouře natáhla přední tlapu. „Je to mnohem lepší. Podívej! Už ani nebolí, když se na ni postavím!“ Názorně mu to předvedla a oběhla kolem něj kolečko.

Štístko si prohlédl její tvář. Škrábane na čenichu už se zahojily, ale chybějící kus levého ucha už jí nikdy nedoroste. Střelil pohledem po spících psech. „Pojďme kousek dál od douště.“

Mladá hlídací fena přikývla a následovala ho k prvnímu stromu po cestě k jezírku. „Proč jsi vzhůru, když je ještě tma?“ zeptala se.

Štístko si povzdychl. Kdyby jí pověděl o svých snech, jenom by ji tím rozrušil. „Když se prohlubuje Ledový vítr, Sluneční pes vyspává déle než obvykle. My obyčejní psi si to nemůžeme dovolit.“ Odvrátil se od ní a nenápadně zavětřil, aby si toho nevšimla – měl pocit, že ve vzduchu zachytil ostrý pach sněhu.

„Čím déle spíme, tím víc jsme ohroženi nepřáteli,“ souhlasila Bouře. Zarazila se a naklonila svou tmavou hlavu na stranu. „Ale kořist možná taky spí déle. Možná bychom mohli něco ulovit!“

Štístko zavrtěl ocasem na souhlas. „Můžeme to zkusit.“ Sám měl chuť vyrazit ven, hledat kořist mezi stromy a projít se územím smečky až k útesům. Smečka sice postavila hlídky, které střežily její teritorium ve dne v noci, a hlídací psi se od souboje mezi Bouří a Tesákem neukázali, ale Štístko věděl, že divocí psi nesmí polevit ve své ostražitosti. Dokud budou Blade a její bojovní psi poblíž, nebude smečka v bezpečí.

Sluneční pes už vystrkoval vousy nad obzor, když se Bouře objevila vedle Štístka a položila na zem kořist v podobě velkého vypašeného ptáka, stejného, jakého ulovil Štístko. Měli světle hnědé peří se šedými špičkami, dlouhý černý krk a černou hlavu s bílou lysinkou pod zobákem. Během posledních dní viděl Štístko po obloze táhnout obrovské smečky těchto ptáků. Letěli přes Nekočné jezero, všichni stejným směrem, každá smečka následovala svého vlastního Alfu.

Jak jen můžou vědět, kam mají letět? podivil se Štístko už poněkolkolikáté. Cítili snad ti ptáci něco, co psům zůstávalo skryto, například směr, kterým leží teplé kraje? Letěli snad za Slunečním psem na místa, kde nikdy neusínal, a nikdy tam nepadala tma?

Několik ptáků přistálo na skále poblíž útesu a právě tam je Štístko s Bouří ulovili. Nahoře na nebi byli rychlí a ladní, ale na zemi se pohybovali pomalu a neohrabaně.

Štístko a Bouře popadli svou kořist a vydali se zpět do tábora. Ostatní psi už byli vzhůru a protahovali se v ranním šeru, všich-

ni s výjimkou Daisy, která měla noční hlídku a teď odpočívala v doupěti. Ospale zvedla hlavu, když se ostatní rozštěkali, aby přivítali Štístka s Bouří.

Brouk pobíhal v kruzích kolem obou navrátilců a mlsně se olizoval. Jeho sestra Bodlina přiběhla k uloveným ptákům a nejspíše je očichala.

„Co jsou zač?“ zeptala se udiveně a štouchla do jednoho z nich tlapkou. „Nikdy jsem neviděla nic s tak dlouhým krkem!“

Brouk se zastavil a vykulil oči. „Jenom Štístko dokáže ulovit takové zvíře!“ vyštěkl ohromeně. „Psí duchové jsou na tvou straně!“

Štístko netušil, co je to za ptáky, ale než stihl cokoliv říct, objevila se Luna a postavila se vedle svých štěňat. „Tohle jsou husy,“ řekla a stříhla svými špičatými ušima.

To, že se dozvěděl jméno ulovených ptáků, nijak nesnížilo Broukovo nadšení. „Štístko, myslíš, že tvůj tatínek byl Psí duch?“ vypískl.

Hvězda vylezla z doupěte a pohledem našla Štístka a pobaveně naklonila hlavu.

Ona se mi vysmívá! Mně a Broukově obdivu.

„Ne,“ řekl Štístko rychle. Začínal se cítit nepříjemně. „Jsem si jistý, že nebyl, Brouku.“

Štístko si mladého psa pořádně prohlédl. Byl menší než jeho sestra a měl stejnou černobílou srst jako jeho matka, ale zároveň měl krátký čumák a silné tlapy. *Každý den se víc a víc podobá Bouřlivákovi... a asi hledá někoho, kdo by mu ho nahradil.*

Smečka si rozdělila ulovené husy a každý snědl svou část, napřed Hvězda a úplně nakonec Sluníčko, která byla Omegou smečky. Po jídle se někteří shromáždili, aby se pod vedením Bouře cvičili

v boji. Mladá hlídací fena za přihlížení ostatních psů ukazovala, jak mají uhýbat a odrážet výpady.

„Klíčem je rychlost,“ řekla jim. „Váš soupeř pak nestihne nic udělat. Vaším cílem je získat výhodu, srazit nepřítele na zem a chytit ho pod krkem.“

Štístko pozoroval shromážděné psy a nervózně čekal na jejich reakce. Míky a Snap stáli na rozkročených tlapách a snažili se pečlivě napodobovat Bouřin nízký výpad. Bruno cvičil útok tlapou a při každém výpadu hekal a funěl. Bella a Marta se střídaly a v nacvičování obrany. Dokonce i Kňoura, který si na výcvik obvykle stěžoval, je se zájmem pozoroval. Štístkovi se ulevilo a tiše si povzdychl. Nikomu ze psů nevadilo, že jim Bouře říká, co mají dělat, i když stáli v hierarchii nad ní.

Je dobře, že jsou teď pravidla trochu volnější, než když nás vedl bývalý Alfa. Bouře umí něco, co může naučit nás všechny. Bylo by hloupé nechat se o to připravit jenom kvůli hierarchii. Hlavní podstatou smečky je sdílení a spolupráce.

„Daisy, můžu to ukázat na tobě?“ zeptala se Bouře. „Nebude to bolet, slibuju.“

Drsnosrstá bílá fenka nadšeně souhlasila a postavila se do střehu. Bouře po ní vyjela s vyceněnými tesáky, a když se Daisy pohnula, aby odrazila její útok, Bouře se přikrčila, vyhnula se zubům malé fenky a chytla ji za krk. Na chvílku přišpendlila Daisy k zemi a potom ji pustila a nechala ji vstát.

Bouře Daisy přátelsky olízla a otočila se k ostatním. „Tak, a teď vy.“

„Na mě je to moc těžké,“ zakňučela Bodlina. „Nemám tak velké čelisti jako ty. I když vyrostu, tak stejně nebudu schopná někoho chytit za hrdlo.“

Bouře důrazně zaštekala. „Tenhle výpad zvládne každý bez ohledu na velikost. To hlavní je sebedůvěra. Nezáleží na tom, jak velkou máš tlamu – *každý* nepřítel zpanikaří, když na krku ucítí cizí tesáky.

Štístko nepochyboval, že to je pravda, ale podívoval se nad tím, odkud to Bouře ví. Stejně tak ho zajímalo, kde se naučila všechny ty pohyby. Vychovala ji Divoká smečka, ne hlídací psi. Ty smrtící útoky ji rozhodně nikdo *nenaučil*.

Musí to mít v krvi, umí bojovat instinktivně.

Byl rád, že tu není ten zrádce, aby to viděl. Bývalý Alfa Bouři nikdy nevěřil a dokonce ji pojmenoval Bestie. Štístko svěsil ocas, když si na to vzpomněl. Díval se, jak si Brouk stoupá před Bodlinu. Viděl, jak se Broukovi chvěje tmavý čenich a jak mladý pes couvá. *On se bojí, že mu jeho vlastní sestra vyrve hrdlo!* došlo Štístkovi. Jsou snad na tohle cvičení ještě moc malí?

Bodlina vyrazila kupředu a po vzoru Bouře se po Broukovi ohnala tesáky, přikrčila se a zaútočila mu na krk. Vítězoslavně vyštěkla, ale její bratr se jí vymanil a vyvedl ji z rovnováhy. Bodlina se skutálela na bok a Brouk ji přitiskl předními tlapkami k zemi.

Potom nervózně vzhlédl k Bouři. „Omlouvám se... takhle jsem to... já jenom...“ Ustoupil a sklonil hlavu. Jeho sestra vstala a omluvně kňučela.

Štístko sledoval celý výjev s rostoucími obavami. Lunina štěňata byla jen o trochu mladší než Bouře, a přesto se před ní krčila. *Má Bouře v krvi i tohle? Nějakou přirozenou dominanci?*

Mladá hlídací fena do Bodliny hravě šťouchla. „Neboj se, teprve se učíte – chvíli to trvá, než zjistíš, jak na to.“ Otočila se k Brouko-

vi. „A ty se nesmíš stydět za to, že máš dobré instinkty – jednoho dne ti můžou zachránit život.“

Štístko se uvolnil a s úlevou zavrtěl ocasem. *Bouře není žádná zuřivá bestie, za jakou ji považoval Alfa. Projevuje spoustu trpělivosti a pochopení. Je jako my, ne jako hlídací psi.*

Štístko si uvědomil, jak je na ni pyšný. Otočil se a vydal se mezi stromy. Bouře nepotřebovala, aby na ni někdo dohlížel. *Věřím jí.* Vyrázil směrem k útesům tyčícím se nad Nekonečným jezerem a pod tlapkami mu křupala ojíněná tráva. Vzduch tam byl slaný a tak studený, že se mu zařezával pod kožich. Po obloze se blížily šedé mraky a s nimi příslib horšího počasí. Štístko zavřel oči a vybavil se mu vířící sních, který vídal ve svých snech – ve snech o Psím běsnění. Když je opět otevřel, měl dojem, že zahlédl, jak se mezi stromy mihla něčí tmavá srst.

Štístkovi se sevřelo hrdlo. Zamrkal a hleděl mezi stromy. Zdálo se mu to? Opatrně se plížil jinovatku a snažil se dělat vše pro to, aby nebyl slyšet. Ve vzduchu necítil žádný pach a na tvrdé zemi nespatriil žádné stopy. S čenichem těsně nad zemí prozkoumal okolní stromy. Nebylo tam ani známky po nějakém cizím psu, ale Štístko si byl jistý, že někoho viděl. Se zježenou srstí přejel pohledem po obzoru.

Byl tu někdo a špehoval mě?

Z údolí k němu doléhalo štěkání Divoké smečky – bojový výcvik už zřejmě skončil. Bylo zvláštní a nepříjemné slyšet veselé a klidné hlasy ostatních psů, když jemu samotnému běhal napětím mráz po zádech. Štístko se naposledy ohlédl přes rameno, otočil se a vyrázil zpět do tábora.

KAPITOLA DRUHÁ

Než se Štístko dostal dolů k jezírku a pospíchal k mýtině na konci tábora, byl už Sluneční pes vysoko na obloze, zářil nad nízkými stromy a rozháněl mraky svým zlatým ocasem. Jenže vzduch byl stále mrazivý a Štístko zamyšleně vzhlédl k nebi. *Čím to je, že Sluneční pes během Ledového větru nehřeje tak jako jindy?*

Vzpomněl si na záblesk tmavé srsti, který možná zahlédl mezi stromy, a zrychlil. Pravděpodobně se nebylo čeho obávat, ale Hvězda by to měla vědět.

Když Štístko dorazil na mýtinu, zjistil ke svému překvapení, že smečka stojí shromážděná v nervózním hloučku. Hvězda ostře zaštěkala, když se Štístko objevil, a našvaně zvedla čenich. „A tys byl *kde?*“

Štístko sklonil hlavu a omluvně jí olízl nos. „Byl jsem se projít.“ Chystal se zmínit o tmavém psu, kterého zahlédl, ale Hvězda ho přerušila.

„Střela a Luna se vrátily z hlídky a zjistily něco... zvláštního.“

Luna předstoupila s vážným výrazem v modrých očích. „Prošly jsme okraj města dole u Nekonečného jezera.“

Štístko cukl vousy. „Jenom vy dvě? Tam dolů by měly chodit jenom větší skupiny – vždyť tam mají doupě hlídací psi!“

Farmářská fena zvedla svůj bílý čenich. „Právě o to jde. Žádné hlídací psy jsme necítily.“

„Vypadá to, že prostě *zmizeli*,“ přidala se Střela. Štíhlá hnědobílá fenka se nervózně postavila vedle Luny a zahleděla se přes stromy ke vzdáleným útesům.

„Ale slyšely jsme něco jiného,“ zavrčela Luna, ohrnula pysky. Uši měla přitisknuté k hlavě a Štístko ucítil napětí. „*Dlouhé packy*,“ zasýčela znechuceně. „Taky jste si mysleli, už je nikdy neuvidíme?“

Bella a Miky se přesunuli blíž a zbytek smečky si vyměňoval pohledy plné obav.

Luna se otočila ke Hvězdě. „Zdálo se, že jich je tam hodně, a tak jsme si řekly, že se napřed poradíme s naší Alfou, než půjdeme prozkoumat, co se tam děje.“

Bella zmateně naklonila hlavu. „Chceš říct, že se dlouhé packy vrátily? Po takové době?“

Štístko se zadíval k útesům a přemýšlel. Dlouhé packy zmizely a od té doby se toho tolik změnilo. Vzpomínal si, jak kráčel po ulicích města, žebral o něco k snědku v Domu jídla a spal v parku. Jenže to bylo před Velkým zavrčením a Štístko měl pocit, že od té doby uplynula celá věčnost.

Sluníčko se protlačila mezi Brunem a Martou a vesele vrtěla špinavým ocáskem. „Říkáte dlouhé packy? Dlouhé packy se vrátily do svých měst?“

Hvězda se zamračila. „Důležitější je, který *druh* dlouhých pacek to je. Nejsou to ty zlé se žlutou srstí, které chytily Bouřliváka?“

Luna zavrčela a zježil se jí hřbet. „Nebyly jsme dost blízko na to,

abychom je viděly, ale jestli to jsou opravdu ony, tak si to s nimi vyřídím!“

Brouk a Bodlina se souhlasně rozštěkali a začali vrčet a běhat v kruzích.

„Dostaneme je!“ zasyčela Bodlina a udeřila černobílou tlapkou o zem.

Štístko se napřímil. „Napřed musíme zjistit, co mají za lubem. Za chvíli bude neslunce.“

„Dnes večer nikam nejdeme,“ řekla Hvězda s přísným výrazem. „Cesty Slunečního psa jsou během Ledového větru krátké – podívejte, už je vysoko na obloze a za chvíli se rozběhne do svého doupěte. Nechci, abychom se přesouvali během neslunce, je to nebezpečné. Zítra ráno povedu větší skupinu do města a zjistíme, co tam dlouhé packy dělají. Štístko, tebe chci s sebou, stejně jako Bellu, Lunu, Mikyho, Martu a...“ přešla pohledem po ostatních psech a zastavila se u Sluníčka. „Omega.“

Špinavá bílá fenka překvapeně vypískla a vykulila oči. „Ty chceš mě?“

„Máš zkušenosti s různými druhy dlouhých pacek, které by se nám mohly hodit.“

Sluníčko začala zuřivě vrtět ocasem. Štístko se otočil ke své družce. Měl radost, že pod jejím vedením bylo důležitější to, čím může každý pes přispět k dobru smečky, a ne jeho formální postavení v hierarchii. Sluníčko byla často přehlížena a Štístko věděl, jak je pro ni důležité, že se může na něčem podílet.

Jeho myšlenky přerušila Bouře, která se objevila vedle Hvězdy. „Měla bych jít taky,“ naléhala. „Pro případ, že by se něco pokazilo. Umím bojovat.“

Štístko ztuhl. To poslední, co potřebovali, byl další střet s hlídacími psy. Jestli byla Blade se svou smečkou pořád dole ve městě, bylo by nebezpečné mít Bouři s sebou. Hlídací psi by se mohli chtít pomstít za to, že porazila Tesáka ve Zkoušce hněvem, případně by ji mohli vyzvat k dalšímu souboji. „Tebe potřebujeme tady,“ řekl rychle. „Kdo bude bránit tábor, když nás tolik odejde do města? Jsi silná a statečná a my potřebujeme někoho takového, aby se postaral o bezpečí ostatních.“

Štístko zaznamenal Hvězdin vděčný pohled. Bylo mu jasné, že jeho družka nechce brát Bouři do města o nic víc než on.

Bouře si odfrkla. Očividně nebyla příliš nadšená z představy, že zůstane v táboře, ale Štístkova chvála ji uklidnila. „Dobře,“ odpověděla. „Postarám se o to, aby byl tábor v bezpečí.“

Ráno za svítání se Hvězda a její skupina vydaly na výpravu do města. Opatrně sestupovali po příkré stezce podél útesů, hluboko pod nimi duněl příboj a Štístko pozoroval vlny tříštící se o písčítý břeh. Studená vodní pláň ho sice ještě pořád děsila, ale už si na to zvykl. Když seskakovali ze skalních výběžků dolů ke břehu, Štístkovi neušlo, že ve vzduchu už není tak ostře cítit sůl. Chladný vzduch zahnal její vůni zpět do vody.

Stezka se zúžila a Štístko se zařadil za Hvězdu. Když se ohlédl, uviděl za sebou Mikyho, Bellu a Lunu. Marta šla pomalu na konci skupiny a pomáhala Sluníčku překonávat těžší úseky.

Cesta z útesu vedla kolem malého potůčku. Štístko se chtěl jít napít, ale zarazil se. Voda vypadala zvláště. Šel blíž a pod tlapkami mu zakřupala zmrzlá tráva. Opatrně strčil tlapku do potůčku. Koryto bylo místo tekoucí vody plné ledu, nebo spíš ledové tříště. Voda tuhla úplně stejně jako... Štístko sebou trhl.

Úplně stejně jako tělo mrtvého psa.

Štístko viděl zmrzlé kaluže ve městě, ale mohlo se totéž stát mocnému Říčnímu psu? Byl Psí duch nemocný? Štístko přešel pohledem po lesklém nehybném potůčku a sevřelo se mu hrdlo. Říční pes zřejmě nevydržel v mrazu a nemohl utéct za obzor jako Sluneční pes. Štístko zakňučel a svěsil ocas. Po zbytek cesty dolů ke břehu Nekonečného jezera se snažil na ubohého Říčního psa nemyslet.

Hvězda vedla skupinu k okraji města, kde se otočila ke Štístkovi. „Skoro necítím hlídací psy.“

Měla pravdu – jejich pach byl téměř nepostřehnutelný. Zřejmě museli opustit svůj tábor v budově dlouhých pacek. Kam ale šli?

Pokračovali blíž k městu a Štístko najednou uslyšel štěkání dlouhých pacek a povědomé hluboké bručení. *Hlučné klece!* Luna tiše zakňučela a svěsila ocas.

Hvězda se zastavila a otočila se k ostatním. „Vypadá to, že je tam spousta dlouhých pacek. Chci zjistit, co tady dělají a jestli se tu hodlají usadit, takže budeme muset jít blíž. Následujte mě a buďte velice opatrní. Půjdeme v řadě za sebou a budeme se držet u zdi. Takhle nebudeme moc nápadní.“ Vyrazila podél zdi nejbližší budovy a Štístko ji s odstupem následoval. Když se ohlédl, uviděl Bellu, která se plížila za ním, přitisknutá ke zdi. Jeho sestra na něj kývla a oči jí zářily vzrušením.

Štěkání dlouhých pacek a řev hlučných klecí zesílil.

Hvězda došla na konec ulice, skrčila se a nahlédla za roh. Štístko viděl, jak stáhla ocas mezi nohy, a neodolal nutkání zjistit, co ji tak vyděsilo. Tiše se přikradl vedle ní a vystrčil hlavu.

V kolmé ulici se pohybovalo obrovské množství dlouhých pa-

cek a Štístko je ohromeně pozoroval. Jejich srst nebyla žlutá, ale oranžová a na hlavách měly lesklé tvrdé krunýře. Některé z nich odklízely všudypřítomný písek a trosky a zametaly je na úhledné hromádky. Dvě další mezitím vlezly do velké žluté hlučné klece s obrovským kovovým zubem. Klec ožila, zaduněla, rozjela se po ulici a začala svým zubem nabírat ty největší kusy trosek.

Hvězda a Štístko se stáhli a celá skupina se shromáždila v zákrytu u vchodu do domu. Závodní fena jim popsala, co se Štístkem viděli.

Luna vypadala zamýšleně. „Nevypadá to, že by to byly ty samé dlouhé packy, které zabily Bouřliváka. A zdá se, že hlídací psi opravdu odešli.“

Bella se olízla. „Možná bychom se tu měli porozhlédnout a zjistit, jestli by se tu nedalo něco ukrást. Tam, kde jsou dlouhé packy, je obvykle i jídlo.“

Luně se ten návrh příliš nelíbil. „Dlouhé packy jsou nebezpečné.“

„Ne všechny!“ zakňučel Miky a rozpačitě sklonil hlavu. Štístko pocítil povědomé napětí. Miky urazil od Velkého zavrčení dlouhou cestu, ale zároveň byl poslední z vodítkových psů, který se vzdal naděje na to, že se jeho dlouhé packy jednoho dne vrátí. Byla by to katastrofa, kdyby se po tom všem, co zažil, zatoužil vrátit ke svému starému životu.

Místo Mikyho to ale nevydržela Sluníčko. Nadšeně se rozštěkala a rozběhla se po ulici. „Já je chci vidět!“

Štístko ji chtěl zastavit, ale Miky ho předběhl. Marta mu pomohla a položila vzrušené Omeze do cesty svou velkou černou tlapu. „Ještě ne, ještě ne,“ uklidňovala ji svým něžným hlubokým hlasem. „Nevíme, jestli jsou přátelské.“

Malá fenka se schoulila. „Omlouvám se,“ zakňučela. „Máš pravdu... nevím, co to do mě vjelo.“

„Ale ne!“ zavyla Bella a vrhla po Sluníčku vyčítavý pohled. „Podívej se, cos provedla!“

Na rohu ulice se objevilo několik dlouhých pacek, které sem zřejmě přilákal hluk. Ukazovaly na psy a jedna z nich se začala opatrně přibližovat.

Štítko se otočil ke Hvězdě. „Co budeme dělat? Netváří se nijak nepřátelsky...“

Hvězda měla zježenou srst. „Netušíme, co jsou zač, a já nehodlám riskovat svoje nejlepší bojovníky. Skupino, zpátky do tábora!“

Všichni okamžitě poslechli a následovali Hvězdu pryč z města. Pod tlapkami jim zmizel tvrdý kámen a nahradil ho písek, když doběhli na vyvýšený břeh Nekonečného jezera. Štítko se držel na chvostu skupiny pro případ, že by se Sluníčko odtrhla a vydala se za dlouhými packami, ale nebylo to potřeba; Omega se zřejmě poučila. Běžela vedle Belly a kmitala krátkýma nožičkama, aby s ní udržela krok.

Hvězda se nezastavila, dokud nedoběhli zpět na stezku vedoucí na vrchol útesu, kde se mohli schovat za balvany a trnité houštiny. Ostatní psi se shromáždili okolo ní a Sluníčko sebou plácla na zem a hlasitě oddychovala – úprk ji stál nejvic sil ze všech.

Miky se na ni rozzlobeně obrátil. „U Psích duchů, cos to vyvedla? Mohla jsi nás dostat do obrovských potíží!“

Sluníčko vzdychla a položila si hlavu na zem. „Já vím, mrzí mě to. Nedokázala jsem si pomoci. Když jsem věděla, jak jsou dlouhé packy blízko, tak jsem prostě musela běžet za nimi. Dlouhé

packy mě vychovaly, je to jako instinkt – *potřebuju* jim být nablízku. Ale už mě to přešlo.“

Miky sklonil hlavu a jeho tvář zjihla. „Chápu.“

Jenže Hvězda tolik pochopení neměla. Štístko napjatě sledoval, jak se jeho družka blíží k Omeze. Doufal, že Hvězda bude schopná většího odpuštění než poloviční vlk, ale věděl, že tlak vůdčí úlohy ve smečce dokáže změnit povahu kteréhokoliv psa.

„Musíš se naučit ovládat,“ řekla Hvězda přísně. „Je důležité, abychom se mohli spolehnout jeden na druhého.“ Potom se otočila a vyrazila nahoru po pěšině směrem k táboru. Miky a Luna ji následovali.

Sluníčko vstala a se skloněnou hlavou šla sklíčeně za nimi. Štístko vydechl. Hvězda se nezměnila. Ucítil vůči ní vřelý příval náklonnosti a trochu se na sebe zlobil. Neměl pochybovat o tom, že její spravedlivá povaha obstojí pod tlakem pozice Alfy.

Psi šplhali vzhůru po stezce a Štístko naschvál zpomalil, aby počkal na Sluníčko, která se lopotila na chvostu skupiny. Bella se zastavila, aby mohla jít s nimi.

Sluníčko zvedla hlavu a podívala se na oba sourozence. „Já vím, co se chystáte říct,“ zakňučela. „Ale nemyslete si, já jsem nečekala, že tam budou *moje* dlouhé packy. Jenom... jenom jsem měla radost, že některé z nich přežily Velké zavrčení a že se začínají vracet. Já vím, že ty žluté dlouhé packy jsou zlé, ale nemůžu je nenávidět všechny. Ty moje se ke mně vždycky chovaly tak hezky.“

Štístko ji přátelsky olízl. „Já se na tebe nezlobím, Sluníčko. Víím, že to myslíš vážně, když říkáš, že se chceš polepšit – a to se počítá.“

Štístko zachytil Bellin pohled a nenápadným pohybem čenichu

jí naznačil, aby se zastavili. Oba sourozenci se oddělili od skupiny, nechali ostatní jít dál a zašli za velký kámen, aby je nebylo slyšet.

Bella naklonila svou zlatou hlavu. „Je všechno v pořádku?“

„Ano, jenom... přemýšlel jsem. Kdyby se věci vrátily do starých kolejí a všechno by bylo stejné jako před Velkým zavrčením – kdyby se vrátila spousta dlouhých pacek a postavila si nové tábory – chtěla by ses k nim vrátit?“

Bella se odmlčela a snažila se zbavit bodláku, který se jí zachytil v srsti. Konečně ho vytáhla a vyplivla na ojíňenou zem. „Ne,“ řekla pomalu. „Nemůžu říct, že bych chtěla. Možná kdyby se objevily *moje* dlouhé packy. To by bylo něco jiného a já bych se k nim asi nedokázala obrátit zády, kdyby mě chtěly zpátky. Ale teď jsem součástí smečky. Uslyšela jsem hlas svého psího ducha a zvykla jsem si na svobodu a možnost jít, kam se mi zachce.“

Štístko začal vrtět ocasem a byl na svou sestru nesmírně pyšný. Stal se z ní pravý divoký pes, stejný, jako byl on sám. Měl pocit, že teď, když se smečka zbavila bývalého Alfy, se všichni konečně mohou soustředit na společný zájem – přežít.

KAPITOLA TŘETÍ

Jinovatka pokrývající trávu v táboře sice roztála, ale Štístko se přesto třásl zimou. Bylo odpoledne, ale Sluneční pes už se přibližoval k obzoru. Hvězda zvedla svůj útlý světlý čenich a na chvíli se ohlédla směrem k útesům a Nekonečnému jezeru. Potom se obrátila zpět ke smečce.

„A proto jsme okamžitě utekli z města,“ dokončila.

Štřela vykulila oči a zahrabala tlapkou. „Takže vás dlouhé packy viděly? Vědí, že jsme tady?“

Bruno tiše zavrčel a Snap se celá napjala a zježila se jí drsná srst.

Štístko sledoval Hvězdu a obdivoval její klidnou autoritu.

„Ano, viděly nás ve městě,“ odpověděla. „Jenže nás nesledovaly, když jsme utekli, takže nemůžou vědět, kde je náš tábor.“

Luniny oči měly stejnou bleděmodrou barvu jako voda ve zmrzlém potůčku. „Na můj vkus jsou pořád příliš blízko. Tady nejsme v bezpečí. Ty nestvůry zabily Bouřliváka. Jestli proti nim neobstojí ani tak silný pes, tak neobstojí nikdo z nás. Co když se rozhodnou, že jim město nestačí, a vydají se sem?“

Střela svěřila svůj tenký ocas a zaštěkala na souhlas.

Marta potřásla svou tmavou hlavou. „Nemyslím si, že by něco takového udělaly,“ řekla rozumně. „Nejsou tu žádné domy, ve kterých by se mohly usadit. Dlouhé packy snášejí zimu hůř než my a potřebují se mít kam schovat.“

„To ale nic neznamena,“ namítl Miky. „Ony si ty domy dokáží *postavit*. Když budou chtít, tak jim nic nezabrání v tom, aby sem přišly a postavily si je přímo tady. Jsou strašně chytré, dokážou skoro cokoli a...“ Miky se odmlčel se zatvářil se provinile. „Tím je samozřejmě nechci vychvalovat... Nemyslel jsem to tak, že...“

Nechce, aby si ostatní mysleli, že je pořád věrný dlouhým packám, pomyslel si Štístko. Věnoval Mikymu povzbudivý pohled a otočil se ke Hvězdě. Celá smečka napjatě čekala, co řekne.

Hvězda promluvila rozhodným hlasem. „Nebojím se dlouhých pacek. Jsme lepší lovci než ony, a až přijde Stromokvět, bude v okolních údolích dost kořisti. Do té doby se budeme muset spokojit s husami a čímkoliv jiným, co dokážeme chytit.“

„Ale co hlídací psi?“ zakňučela Střela. „Co když se vrátí do města? Kde vůbec jsou?“

Hvězda zvedla čenich. „Naše smečka už se nebude nikam stěhovat. Už mám po krk neustálého utíkání, které nás akorát vyčerpává a snižuje naše šance v boji – a ten ještě možná přijde.“ Švihla ocasem a oči jí zaplály. „Jestli se hlídací psi vrátí, vyřídíme si to s nimi.“ Podívala se na Martu a Mikyho. „Jestli dlouhé packy chtějí město, budiž, je jejich. Ale útesy a tohle údolí patří nám!“

„Ale co když dlouhé packy přijdou sem?“ kníkla Střela. „Miky říkal, že...“

„Zůstáváme *tady!*“ štěkla Hvězda ostře.

Štíhlá lovecká fenka ztichla a sklonila hlavu, ale zbytkem smečky projela téměř hmatatelná úleva. Málokterý ze psů měl chuť hledat nové útočiště, obzvlášť teď, když začínal Ledový vítr.

Hvězda znovu promluvila, tentokrát klidným tónem. „Zítřka budeme mít slavnost, hned jak se Sluneční pes vydá na svou cestu.“

Štístko naklonil hlavu. „Jakou slavnost? Všichni už máme jména...“

Hvězda mu pohlédla do očí. „Slavnost, která tě potvrdí jako mého Betu.“

Původní členové Divoké smečky se nadšeně rozštěkali a Štístka lehce zamrazilo.

Snap se otočila k bývalým vodítkovým psům, kteří zmateně přihlíželi. „Všichni kromě Bety musí jít a sehnat nějakou obětinu pro Psí duchy,“ řekla a vrtěla ocasem.

„Může to být kůže z kořisti,“ přidala se Luna, „ale i třeba pířko nebo zajímavý kamínek. Něco, čím dáme Psím duchům najevo, že na ně myslíme, a co zároveň představuje vlastnosti, které očekáváme od svého Bety.“

„U jezírka jsou hezké bílé kameny, co září ve svitu Měsíční psi-ce!“ vypískla Sluníčko. „Ty jsou přijatelné?“

Luna spokojeně stříhla ušima. „Naprosto.“

Smečka se rozutekla do okolí hledat obětinu a Štístko zůstal sám na mýtině. Když vlčí pes jmenoval Hvězdu svou Betou, nebyl ještě Štístko členem smečky. Netušil, co má očekávat.

Býval jsem pes-samotář, neměl jsem žádné povinnosti a nemusel jsem se starat o nikoho kromě sebe.

Teď byl součástí téhle smečky a měl své místo po Hvězdině boku, což bylo příjemné a ujišťující. Je ale možné, že se za tak

krátkou dobu proměnil ze samotáře na druhého nejvýše postaveného člena smečky?

Jsem na to vůbec připravený?

Obloha začala tmavnout a Štístko zamířil do doupěte, které sdílel s Hvězdou. Závodní fena byla pryč a stejně jako zbytek smečky sháněla obětinu pro Psí duchy. Štístko se uvelebil na zemi vystlané mechem a listím a dlouze zívł.

U vchodu se objevila Bella a s pobaveným výrazem nakoukla dovnitř. „Copak, Ňafe? Vyčerpala tě všechna ta hrůza z tvojí slavnosti?“

Štístko se popuzeně naježil. „Slavnost mě netrápí,“ zabručel. „Jde o tu zodpovědnost, kterou budu jako Beta mít.“

Bella vlezla dovnitř, posadila se na mech a odfrkla si. „Už teď děláš všechno, co se od Bety očekává – po té slavnosti se vlastně nic nezmění. A vůbec... zrovna pro tebe to bude perfektní role.“ Oči se jí šibalsky zaleskly.

„Jak to myslíš?“

„No, bude to znamenat, že můžeš všem ostatním říkat, co mají dělat, ale zároveň nebudeš ten, od koho se budou čekat odpovědi na všechny otázky.“ Naklonila se a přátelsky do něj štouchla.

„To je ale nesmysl!“ vyštěkl Štístko a štípl ji do ucha. Bella ho dobromyslně olízla a Štístko sebou plácl do mechu.

Jeho sestra náhle zvažněla. „Byla jsem zvědavá, jak se Hvězda popasuje se svou rolí. Já vím, sama jsem chtěla být v čele, ale teď musím uznat, že je z Hvězdy dobrá Alfa a že společně s tebou tvoří dobrý tým. To, že jste vy dva ve vedení, dodalo smečce větší

sebedůvěru a všichni jsou teď spokojenější než dřív. Tak proč neudělat slavnost?“

Štístko jí věnoval vděčný pohled a měl pocit, že poprvé od chvíle, co se přidali k Divoké smečce, jsou si skutečně blízcí.

Bella odešla hledat obětinu a Štístko se uložil ke spánku. Tentokrát měl klidné sny. Ocítl se v údolí, kterým protékal zurčící potůček, vzduch byl teplý a vše bylo zalité zlatým světlem. V trávě na břehu potůčku rostly malé květiny a mírný vítr pohupoval větvemi stromu. Jedna nízko visící větev šťouchala Štístka do boku. Vítr náhle zesílil a šťouchání větve začalo být naléhavější. Ne. Nebyla to větev. Připomínalo to spíš... něčí nos.

Štístko otevřel oči. Hvězda stála nad ním a dloubala ho svým vlhkým čenichem do žeber. V doupěti byla taková tma, že ji sotva rozeznával.

„No konečně!“ Hvězda se napřímila. „Snažím se tě vzbudit už celou věčnost.“

Štístko vstal a oklepal se, aby zahnal svou ospalost. „Co je? Stalo se něco?“

Hvězda zavrtěla hlavou. „Všude je klid. Potřebuju, abys šel potichu za mnou.“

Vylezli z doupěte a opatrně prošli kolem spících psů. Jen Luna byla vzhůru a hlídala tábor před nebezpečím, ale seděla zády k nim na opačné straně mýtiny. Miky a Snap leželi schoulení pod keřem a o kousek dál se roztahoval starý Bruno a hlasitě chrápal. Štístkovi praskla pod tlapkou větvička a Bruno nakrčil čenich, ale nevbudil se.

Štístko sledoval Hvězdiny útlé nohy, jak opatrně našlapují po

studené trávě. Společně vyšli z tábora a mířili někam mezi stromy. Štístko se chtěl několikrát zeptat, kam jdou, ale něco mu říkalo, aby mlčel. *Stejně se za chvíli dozvím, co se děje.* Hvězda totiž oči-vidně věděla, kam míří – kráčela rozhodně vpřed a razila si cestu skrz nízké keře.

Ukázalo se, že cílem jejich cesty je jezírko. Hvězda se zastavila na jeho břehu a zhluboka se nadechla. Vzduch byl vlhký a visel v něm pach Zeměpsice jako po silném dešti, ale obloha byla jasná a všude se rozlévala stříbrná záře. Ocas Měsíční psice se odrazilel na zvlněné hladině. Promění se i tohle jezírko v led jako ten potůček pod útesem?

Hvězda hleděla do jezírka a Štístko se postavil vedle ní. Na hladině se na objevily matné odrazy jejich tváří.

Závodní fena promluvila, aniž by odtrhla pohled od vody. „Obřad má tajnou část, která probíhá jen mezi Alfou a Betou a ostatní psi se o ní nesmí dozvědět. Já jsem ji podstoupila, když jsme se stala Betou, a teď je řada na tobě. Musíš mi odpřisáhnout věrnost a slíbit, že budeš sloužit smečce, jak nejlépe dovedeš – musíš to udělat dřív, než se probudí Sluneční pes. Jestli odpřisáhneš, vstoupíš do nového dne jako můj oficiální Bera. Samozřejmě v případě, že...“ Hvězda sklonila hlavu a přivřela oči. Pokračovala tichým hlasem. „... v případě, že sis to nerozmyslel. Ještě pořád můžeš říct ne.“

Štístko se natáhl a olízl jí ucho. „Nic jsem si nerozmyslel.“

Podívala se mu do očí. „Štístko... v tobě je občas těžké se vyznat. Jsi ten nejstatečnější pes, jakého jsem kdy potkala, ale zároveň mám pocit, že se bojíš zodpovědnosti. Pořád si vzpomínám na to, cos mi řekl, když jsme utekli z Domu pastí – to, jak je skvělé být pes samotář.“

„To už je strašně dávno, Hvězdo. Změnil jsem se.“ Štístko se posadil do trávy. „Před Velkým zavrčením jsem měl zodpovědnost jenom sám za sebe a nemusel jsem na nikoho brát ohledy, což mi vyhovovalo. Potom jsem ale narazil na Bellu a vodítkové psy, a ti všichni očekávali, že budu mít odpovědi na jejich otázky. Tehdy jsem se začal děsit chvíle, kdy mi odpovědi dojdou a kdy je všechny zklamou – já, pes samotář.“ Štístko si odkašlal. „To jsem to dopracoval!“

Hvězda mu položila hlavu na krk a promluvila něžným hlasem. „Tobě to ještě nedošlo? Ty jsi *nikdy* nebyl pes-samotář, ne doopravdy... jenom jsi tehdy ještě nenarazil na tu správnou smečku. Už jsi prokázal, že chceš sloužit smečce podle svých nejlepších schopností. Zbývá otázka, jestli mi budeš věrný, ať se stane cokoli.“

Štístko se pokusil změnit polohu tak, aby jí viděl do očí, ale Hvězdina hlava mu těžce spočívala na krku. Místo toho promluvil do tmy. „*Vždycky*. Už bys to měla sama vědět. Ať se stane cokoli, vždycky budu stát na tvój straně.“

Hvězda si spokojeně povzdychla. „Díky, Štístko. To jsem potřebovala slyšet.“

Potom se mu bleskovým pohybem zakousla do krku.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Štístkem projela vlna bolesti. Hvězda se zakousla ještě pevněji a zaryla mu tesáky do masa. Ze Štístkova hrdla se vydralo přidušené zakňučení. Byl tak zděšený, že se nedokázal pohnout.

Ona na mě zaútočila!

Hvězda na něj nalehla a její tenký ocas se otočil kolem Štístkova boku. Štístko ztuhl pod její vahou a cítil tlak jejího hrudníku, který se zvedal a klesal s každým pohybem. Začalo mu brnět v nohou a jen stěží dokázal neztratit hlavu. Bolest ho páčila v hlubokých ranách na krku a cítil, jak mu divoce buší srdce. Nebo to bylo Hvězdino srdce? Přišlo mu, že obě bijí ve stejném rytmu.

Hvězda povolila sevření a Štístkovi se vrátil cit do nohou a zacukalo mu ve svalech. Teď by ji za sebe dokázal shodit, otočit se a začít se bránit, ale uvědomil si, že *nechce*. Ačkoliv se stále nacházel v jejím sevření, jeho tělo se uvolnilo. Cítil, jak se k němu tiskne její měkká teplá srst a najednou téměř nevnímal bolest. Měl pocit, že je správné, že jsou si takhle blízko. *Takhle to má být, tohle je mé místo.*

Cítil, jak Hvězdin dech zpomaluje a jak oba dýchají stejným tempem. Potom ho pustila, seskočila z něj a otočila se, aby stáli tváří v tvář.

Štístko ji ohromeně sledoval a viděl svou krev, jak se leskne na jejích tesácích. Stékala jí po dolní čelisti a odkapávala do trávy. „Kousla jsem tě pod srstí,“ řekla Hvězda vážně. „Nikdo jiný tu ránu nikdy neuvidí, ale zůstane ti po ní jizva a oba budeme vědět, že tam je. Jsi můj Beta a jsi mi navždy povinován věrností.“

Štístko svěsil ocas a sklonil hlavu. Jeho tělo nějakým způsobem vědělo, co má dělat, a na jazyk mu sama od sebe přišla ta správná slova. „Budeme vědět, že tam je,“ zopakoval. „Nosím tvou značku a vždy ti budu věrný, Hvězdo... má Alfa.“

Alfa. To slovo v něm vyvolalo nepřijemný pocit.

Musela Hvězda projít stejným rituálem, když se sama stala Betou Divoké smečky a přísahala věčnou věrnost polovičnímu vlkovi? Přešel pohledem po jejím dlouhém krku. Krátká srst se leskla ve světle Měsíční psice, hladká a sametová, ale někde pod ní se možná skrývala jizva, o které nevěděl nikdo kromě Hvězdy a vlčího psa.

Štístkovi zacukaly vousy žárlivostí. Dělal se mu zle z představy, že jeho družka někdy byla tak blízko tomu zrádci.

Hvězda na něj hleděla vážným pohledem. „Přijal jsi svou roli Bety. Já jako Alfa na oplátku přísahám při Měsíční psici, že budu vždy čestná, upřímná a odvážná. Tvou věrnost budu odměňovat tím, že tě vždy budu chránit.“ Sklonila hlavu, ale nepřestávala mu hledět do očí. „Pokud tenhle slib někdy poruším, už nebudu Alfou, a pouto mezi námi bude zrušeno. A jestli ho poruším tím, že udělám něco špatně, tím, že selžu jako Alfa, už to nepůjde napra-

vit.“ Štístko zachytil v jejích očích náznak hněvu. Vzpomněla si snad také na vlkovo zradu?

Štístko se natáhl, olízl jí čenich a sledoval, jak jí z očí mizí ten tvrdý pohled.

„Tajný rituál je u konce,“ řekla tiše. „Měsíční psice je nám svědkem, že jsme odteď spojeni a společně povedeme naši smečku.“

Hvězda a Štístko se vrátili do svého doupěte a stočili se jeden vedle druhého do klubíčka. Hvězda si položila hlavu na jeho bok a téměř okamžitě usnula, ale ke Štístkovi spánek nepřicházel. Přemýšlel o všech zvláštních událostech, které ho přivedly na tohle místo... a o svých nočních mūrách, které ho varovaly před přicházejícím nebezpečím.

Přišlo mu, že uplynula celá věčnost, než se Sluneční pes probudil a vylezl nad obzor, schovaný za vrstvou šedých mraků. Hvězda otevřela oči. „Co dělá tvůj krk?“

Štístko zamrkal. Ke svému překvapení zjistil, že ránu skoro necítí. „Ani o tom nevím,“ řekl.

„To je dobře. Pojď, je čas na tvou slavnost.“ Hvězda mu olízlá uši a vedla ho ven z doupěte.

Zbytek smečky se shromáždil na mýtině mezi stromy. Utvořili volný kruh okolo Štístka a každý měl mezi předními tlapkami položenou svou obětinu.

Štístko se rozhlédl kolem sebe. Marta mu věnovala povzbudivý pohled. Štístko klouzal očima po zbytku smečky, po Daisy, Snap, Střele, Bouři, Luně a jejích štěňatech. Nejistě přešlápl z tlapky na tlapku. Nebyl zvyklý na rituály prováděné za světla Slunečního psa a cítil se zvláštně, sám uprostřed kruhu zírajících psů.

Hvězda se postavila mezi Bellu a Mikyho a zvedla hlavu. „Před vámi stojí mnou vybraný Beta. Přistupte a předložte své obětiny.“

Jako první předstoupila Snap a položila před Štístka svůj dar – kosti malého zvířete, nedávno uloveného a snědeného. Na žebrech zůstalo pár vláken červeného masa. Štístko obětinu očichal a napřimil se, aby se mohl podívat Snap do očí. Když se jejich pohledy setkaly, promluvila vážným hlasem.

„Přináším ti tenhle dar, abys úspěšně vedl lovecké výpravy a postaral se o to, aby smečka nikdy netrpěla hladem.“ Natáhla se, aby se dotkla jeho čenichu, a vrátila se na své místo v kruhu.

Další na řadě byla Marta, která před Štístka položila sytě žlutý oblázek. Štístko poznal, že je to kámen ze břehu jezírka. Marta se tam zřejmě vydala se Sluníčkem, která teď v tlamě hrdě svírala bílý vodní kamínek.

„Tenhle kámen je pozoruhodně čistý a hladký,“ řekla velká černá fena svým klidným hlubokým hlasem. „Přináším ti tenhle dar, abys stejně jako Řiční pes, který obrušuje a ohlazuje tvrdé břehy, dokázal zahladit trhliny a rozpory ve smečce a pomohl jí fungovat jako jeden celek.“ Dotkla se jeho čenichu a Štístko zavřel oči. Martina přítomnost v sobě měla něco vřelého a uklidňujícího. Štístko si na chvíli vzpomněl na svou maminku.

Štěňátko moje, svět tam venku ti může připadat velký a nebezpečný, ale pamatuj, že ať se bude dít cokoli, Psí duchové nad tebou budou držet ochrannou tlapku. Když je zavoláš, přijdou a pomůžou ti.

Když otevřel oči, byla už Marta zpátky na svém místě a blížil se Bruno. Starý pes položil na zem před Štístka tlustou větev. Promluvil se skloněnou hlavou. „Tahle větev je silná. Představuje tvoji čest a odvahu. Vítr ani déšť ji nedokázaly zlomit.“

Štístkovi došlo, co se děje. *Nedokáže se mi podívat do očí. Pořád si vyčítá, že se postavil na stranu vlčího psa, když mě chtěl vyhnat ze smečky.* Tentokrát to byl Štístko, kdo se natáhl, aby se dotkl Brunova čenichu a doufal, že tím dá starému psovi dostatečně najevo, že už se nemusí cítit špatně za to, jak se choval – Štístko už mu to dávno odpustil.

Netrvalo dlouho a před Štístkem se vystřídala celá smečka, položila před něj své obětiny a vysvětlila, co představují. Smečka teď stála a v uctivém tichu pozorovala svého nového Betu. Všichni s výjimkou Bouře. Mladá hlídací fena se místo na Štístka dívala na nebe.

Štístko k ní došel. „Děje se něco?“ zeptal se tiše.

„Ne, nic se neděje, jenom...“ Naklonila hlavu a pořád hleděla na oblohu. „Víš, jak Sluneční pes každý den běží z jedné strany oblohy na druhou? Každý den se ubírá stejnou cestou, vždycky stejným směrem. Jak se dokáže během neslunce dostat na druhou stranu, aniž bychom si toho všimli?“

Štístko se zamračil. Tohle ho nikdy nenapadlo. „Já nevím,“ přiznal.

Bouře sklonila pohled. „Ty nevíš?“

Štístka mrzelo, že ji musel zklamat, ale Bouře už nebyla štěně – musela se naučit, že ne na každou otázku existuje odpověď.

Štístko sebou trhl, protože Hvězda pronikavě zavyla. Její zakloněná hlava mířila rovnou k obloze, na krku se jí ježila srst a chvěla se jí, jak držela dlouhý nepřerušovaný tón. Potom sklonila hlavu a přešla pohledem po celé smečce.

„Slavnost skončila,“ řekla, „a můj Beta byl potvrzen. Odted bude smečka silnější než kdy předtím.“

Zaklonila hlavu a znovu zavyla. Tentokrát se k ní přidali všichni.

Tu noc se Štístko přitulil ke Hvězdě v jejich doupěti a cítil, že jejich pouto je silnější než kdy dřív. Teď už to bylo oficiální – nebyli už jen druh a družka, ale také Alfa a Beta. Štístko si povzdychl, zavřel oči a vnímal, jak Hvězda klidně oddychuje. *Kdybych jen tehdy v Domě pastí tušil, co pro nás má budoucnosti přichystáno. Nečekal bych na Velké zavrčení! Prokousal bych se do její klece a řekl jí, že všechno bude v pořádku.*

Zavřel oči a přemýšlel. V duchu mu vyvstal obraz drátěných mříží a téměř cítil psy uvězněné v řadách klecí a pach strachu stoupající z jejich srsti.

Štístko se otočil ke Hvězdě, ale najednou se mezi nimi objevily studené dráty, a on se k ní nemohl dostat. Ve vzduchu viselo nebezpečí a Štístko svěsil ocas. Zběsile zavěřil a ucítil spící psy v okolních klecích. Blížilo se něco smrtícího, co nemělo ani tvar, ani pach...

Štístko vyskočil na nohy a polekaně zakňučel. Podlaha klece se začínala chvět. Velké zavrčení! Ale to už se stalo! zavyl Štístko. Velké zavrčení zničilo celé město, ale my jsme ho přežili! Proč se neustále vracím do Domu pastí? Co to znamená?

Hvězda ležela na druhé straně mříží a ještě se neprobudila. Štístko otevřel tlamu, aby na ni zaštěkal, ale vtom uviděl, jak uličkou mezi klecemi běží malý podsaditý pejsek. Štístko zvědavě naklonil hlavu a opřel se tlapkou o mříže. Dvířka klece ale náhle zmizela a Štístko rychle vyskočil ven. Chtěl se rozhlédnout po Domu pastí, ale klece mu začaly mizet před očima.

Štístko ohromeně vydechl a zjistil, že se třese zimou. Podíval se dolů a zjistil, že podlaha se proměnila v led. Co se to děje?

Zvedl hlavu a zjistil, že se ocitl v temné, zmrzlé krajině. Nad ob-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.